

อามิสถาน

อามิสถาน การให้สิ่งของเป็นชิ้น โลกก็ยี่ที่จำเป็นเหมือนกันเพราะช่วยค้ำจุนชีวิต ทำให้เขามีที่พึ่งพาอาศัย ได้กำลังวังชา ผู้ให้เองก็ได้อานิสงส์ไม่น้อยเลย ตัวอย่างนางวิสาขา มหาอุบาสิกาในสมัยพุทธกาล ทั้งสวยทั้งรวย ก็เพราะการทำบุญ เริ่มแต่บูชาพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ เมื่อชาติก่อน มาในชาติหนหลังเธองามพร้อมแม้ในยามชรายังคงงามไร้ผู้เทียมทาน พระราชาพรหมญาณเถระเคยกล่าวไว้ว่า

การบูชาพระพุทธเจ้า เป็นปัจจัยให้นางวิสาขามีรูปสวย คือ เป็นเบญจกัลยาณี มีความงาม ๕ ประการ หวังว่าท่านทั้งหลายคงจะยังจำได้ว่า “เบญจกัลยาณี” นั้น ได้แก่

๑. งามผม
๒. งามริมฝีปาก
๓. งามฟัน
๔. งามผิว
๕. งามวัย

ตอนนี้เราจะมาคุยกันถึงเรื่องของนางวิสาขาก็เหมือนกัน นางวิสาขานี้ชอบบูชาพระพุทธเจ้า แม้แต่เกิดมาในชาติหลัง เธอได้เป็นพระโสดาบันนับตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ก็ยังบูชาพระพุทธเจ้าจนตาย มีความเลื่อมใสในองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นปกติและจริงใจ ทั้งนี้เพราะว่าเป็นอุปัชฌ์เดิม ซึ่งเคยบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงแม้ว่าตนจะระลึกชาติไม่ได้ แต่ว่ากำลังใจ น้ำใจที่เคยตั้งมั่นอยู่ในความคิดของพระพุทธเจ้ามัน ไม่ถอยหลัง ที่

ท่านกล่าวว่า การสร้างบุญบารมี สะสมเข้าไว้ ความจริงความดีที่เราสร้างไว้ สะสมอยู่เรื่อยๆ เกิดชาติต่อๆ ไปก็
สร้างสรรค์ความดีเพิ่มเติม จนกว่าบารมีจะเต็ม ครั้งเมื่อบารมีเต็มแล้วก็เข้าถึงซึ่งพระนิพพาน

คำว่า “บารมี” บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน เราแปลกันว่า “กำลังใจ คือ ทำกำลังให้เต็ม” ตามศัพท์ศึกษากันมา
เขาแปลว่า เต็ม เฉยๆ เลยไม่รู้กันว่า เต็มตรงไหน ความจริงคือทำกำลังใจให้เต็ม เช่น

“ทานบารมี” เราตั้งใจในการให้ทานเป็นปกติ แต่ว่าการให้ทานนี้ เราจะให้ตามกำลังที่เรามีอยู่ ไม่ใช่ทำให้เกินพอดี
ถ้าเกินพอดีแล้วองค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ติว่าเป็นการเบียดเบียนตนเกินไป

ฉะนั้น การเต็มใจในการให้ทาน ไม่ใช่ว่ามีเท่าไร ให้หมดอย่างนี้องค์สมเด็จพระบรมสุคตไม่สรรเสริญ ต้องให้แล้วไม่
ลำบากสำหรับเรา เขามีร้อย เขาให้ร้อยได้ เพราะมีเงินมาก ถ้าเราให้ร้อยแล้วหมด อย่างนี้ไม่ควรทำ ควรให้แล้วเรา
สบาย อย่างนั้นจึงจะเป็นความดี

การให้ทานนี้เหมือนกัน เป็นปัจจัยให้นางวิสาขาเกิดมาในชาติหลัง ปรากฏว่าเป็นมหาเศรษฐีใหญ่ เพราะตระกูลของ
นางวิสาขามีเงินนับไม่ถ้วน ในเวลานั้น เศรษฐีทั้งหลายเขามีเงินนับกันเป็นโกฏิๆ ถ้ามีเงินประมาณ ๔๐ โกฏิ ก็ถือว่าเป็น
เป็น “อนุเศรษฐี” คือเศรษฐีเล็กๆ ถ้าตั้งแต่ ๘๐ โกฏิขึ้นไป ก็ถือว่าเป็น “มหาเศรษฐีใหญ่” (คำว่าโกฏิ ไม่ใช่ ๑๐ ล้าน
คำว่าโกฏิสมัยนั้น ท่านตั้งล้านเข้าไว้ แล้วเติมศูนย์อีกสามศูนย์ เป็นหลักล้านเท่ากับ ๑ โกฏิ) แต่ว่าตระกูลของนาง
วิสาขานี้ไม่ใช่อย่างนั้น รวยมากกว่านั้น นับเป็นโกฏิไม่ได้ ต้องดวงกันเป็นโกฏิๆ เล่มเกวียน ไม่ใช่โกฏิหรือเป็นโกฏิ
เล่มเกวียน เงินทองมากมายกว่าท้องพระคลังมาก

นี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท ตระกูลของนางวิสาขาไม่ใช่ตระกูลอรรพ์ชั้น หมายความว่า ไม่ได้รวยมาเพราะการ
โกงชาวบ้านเขา ไม่ใช่อย่างนั้น เป็นบุญวาสนาบารมีส่งเสริมเพิ่มเติมเข้าไว้สนับสนุนให้ตระกูลนี้มีความร่ำรวย
เหลือหลาย คือ รวยมาตั้งแต่ปู่ มาสมัยพ่อก็เป็นคนรวย มาสมัยนางวิสาขาก็เป็นคนรวย นางวิสาขาทั้งรวยทั้งสวย
น่าสนใจไหม

บรรดาท่านพุทธบริษัท เรื่องความสวยสดงดงาม ท่านทราบแล้วว่า นางวิสาขาทำอะไร อย่างนี้หวังว่าคงจะเป็นที่
ถูกใจของท่านสุภาพสตรี “ถ้าอยากจะสวยแบบนางวิสาขาบ้างก็ซ่อมพุทธรูปที่กำลังปรักหักพัง เรามีทุนซ่อมองค์
ใหญ่ไม่ได้ เราก็ซ่อมองค์เล็ก ซ่อมด้วยความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา” เพื่อให้ปวงประชาที่นับถือพระพุทธศาสนา
ได้กราบไหว้บูชา เป็นที่เจริญใจอย่างนี้ผลที่ท่านทั้งหลายจะพึงได้รับ คือมีความสวย เช่น นางวิสาขา

ตอนนี้เราจะมาว่ากันถึงความรวย นางวิสาขานี้รวยมาก รวยบอกไม่ถูก เมื่อสามีของนางให้คนมาขอเรียกว่าพ่อค้าให้
คนมาติดต่อ เขาถามว่า ตระกูลนี้มีเงินเท่าไร ท่านทูดสันติหรือพ่อสื่อทั้งหลายบอกว่า ท่านเศรษฐีผู้นี้มีเงิน ๔๐ โกฏิ
บิดาของนางวิสาขายังนึกในใจว่า เงินแค่ ๔๐ โกฏิ มันยังน้อยกว่าเงินที่ติดอยู่กับเข็นหมากของเรา ในสมัยก่อน
ชาวบ้านเขากินหมากกัน เมื่อสมัยที่อาตมายังเป็นเด็กเขามีเข็นหมากประจำ เข็นหมากมีตัวถังขึ้นมาแล้วก็มีฝา มี
อุปกรณ์วางข้างบน คือ ใต้อู่น ก่องยา ก่องหมาก อย่างนี้เป็นต้น แต่กินเข็นหมากคือภายในตัวถัง เขาใส่อุปกรณ์
สำหรับหมากเข้าไว้แต่บางทีมีเงินทองไว้บ้างเล็กๆ น้อยๆ ใส่ไว้กินเข็นหมาก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะจะไม่เป็นการ
ยาก เวลาจับจ่ายใช้สอยเล็กๆ น้อยๆ ไม่ต้องเข้าไปหยิบในเซฟ หรือในที่เก็บเก็บไว้บาทสองบาท สลึงสองสลึง เวลาจะ
ใช้ก็หยิบได้สบาย

ตระกูลสามีและนางวิสาขา ถือว่าเป็นตระกูลใหญ่ เป็นตระกูลเศรษฐีมีเงินถึง ๔๐ โกฏิ แต่ทว่า “ธัญชัยเศรษฐี” ผู้เป็นบิดาของนางวิสาขา ยังมีความรู้สึกในใจว่า เงิน ๔๐ โกฏินี้ไม่เท่ากับเศษเงินที่เราเก็บไว้ที่ก้นเขื่อนหมาก ดูซิเขา รวยขนาดไหนแล้วเขาทำอะไรถึงได้รวย ท่านกล่าวว่า คนในตระกูลนี้ที่เป็นปัจจัยให้ร่ำรวยมีอยู่ ๕ คนคือ

๑. ท่านเมณฑกเศรษฐี ผู้เป็นปู่ของนางวิสาขา
๒. ธัญชัยเศรษฐี ผู้เป็นพ่อของนางวิสาขา
๓. มาดาของนางวิสาขา
๔. ตัวนางวิสาขา
๕. นายปุลณະ ผู้เป็นทาส

คำว่า “ทาส” หมายความว่า เดิมเป็นทาส ต่อมาด้วยอำนาจบุญบารมีอาศัยพุทธบูชาเดิมเป็นสำคัญ เป็นปัจจัยให้นายปุลณะคนนี้นั้น มีเงินเป็นร้อยๆ โกฏิเหมือนกัน จึงได้นามว่า “นายปุลณทาส” แต่ความจริงสมัยนั้นเขาไม่ใช่ทาสแล้ว เขามีเงินมากแต่คงอยู่ร่วมตระกูลกับท่านธัญชัยเศรษฐี บิดาของนางวิสาขา เพราะถือว่าเดิมตัวอาศัยท่านอยู่ เมื่อร่ำรวยขึ้นมาทีละไม่แยกกันกลายเป็นตระกูลเดียวกัน

ท่านทั้งหลายทั้ง ๕ คนนี้นั้น ต่างคนต่างบูชาความดีของพระพุทธเจ้าด้วยการถวายทาน ที่นี้จะนำตัวอย่างมาเล่าให้ฟัง เพื่อบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านคิดว่าชาตินี้เรารวยไม่พอ ความมีทรัพย์สินก็พอจับจ่ายใช้สอยอยู่บ้าง แต่มันไม่ถึงกับฟุ่มเฟือย ถ้าเรามีมากจนใช้ไม่หมดนับจำนวนไม่ได้ ใช้เท่าไรมันก็ไม่สิ้น ใช้เท่าไรก็ไม่รู้สึกว่ายุบลงไป สึกหรอลงไป อย่างตระกูลของนางวิสาขานี้มีความสุขสบายมาก ไม่ต้องไปโกงใครเขา อยากจะได้อะไรสมความปรารถนา เราจะสร้างความดี คือ การให้ทาน การสงเคราะห์ก็ทำให้สะดวก เมื่อเราให้ทานสบาย ใครมาเราก็ให้ ใครคอยอยากเราก็ให้ ใครมีความลำบากขัดสนจนขึ้นมา เราก็สงเคราะห์ได้ อย่างนี้เป็นปัจจัยสร้างความสุข ที่ได้กล่าวแล้วว่า การให้ทาน เป็นปัจจัยของความสุข คือเป็นการผูกมิตร ทำจิตใจให้สบาย จะไปทางไหนก็มีแต่เพื่อน จะไปทางไหนก็มีแต่คนรัก เมื่อเรามีคนรักรอบบ้านแล้ว เราจะหนักใจอะไรกับศัตรู นี่เป็นผลของการให้ทาน

นอกจากนั้นองค์สมเด็จพระพิชิตมารยังกล่าวว่า “ทานัง สักกโส ทานัง” ผลของการให้ทาน เมื่อตายจากความเป็นคนแล้ว ก็ไปเกิดบนสวรรค์ เป็นเทวดา เป็นนางฟ้า มีทิพย์สมบัติ มีร่างกายเป็นทิพย์ ไม่มีความแก่ ไม่มีความป่วยไข้ไม่สบาย และสิ้นบุญเมื่อไร ก็ไม่เรียกว่าตาย เรียกว่า เคลื่อนลงมาเกิด มีความสุขเป็นพิเศษ

องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ ทรงกล่าวต่อไปว่า เกิดเป็นคนชาติใดก็ตาม “คนที่เคยให้ทานไว้ในเขตของพระพุทธศาสนา ทำแบบนางวิสาขาจะไปเกิดที่ชาติใดก็ตาม หากความยากจนไม่ได้”

ทั้งนี้เพราะอะไร ท่านกล่าวว่า “แม้จะเข้าถึงพระนิพพานแล้วอานิสงส์ยังไม่หมด”

ที่องค์สมเด็จพระบรมสุคตกล่าวอย่างนี้ก็เพราะว่า การให้ทานแบบนั้นมีอานิสงส์มาก หลังจากชาตินั้นไปเป็นเทวดาแล้ว ถ้าเกิดมาเป็นคนที่ร่ำรวยชาติ ที่พ้นชาติก็ตาม กว่าจะเข้าพระนิพพานขึ้นชื่อว่าความยากจนเข็ญใจ ย่อมไม่ปรากฏ

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัทการให้ทานมีผลดีแบบนี้ อย่าคิดว่าพระชอบพูดแต่การให้ทาน ไม่ใช่พระเป็นผู้บ่อนทำลายความสุขของสังคม ที่พระแนะนำเรื่องการให้ทานคือการเฉลี่ยความสุขซึ่งกันและกัน เมื่อเรามีความสุข เขามีความสุข ไม่มีใครมีความสุข ก็มีแต่ความแค้นขึ้น ภัยอันตรายก็ไม่เกิดขึ้นกับเรา การบริจาคทาน เป็นการสร้างความ

เป็นมิตรเข้าไว้ เมื่อเรามีมิตรเป็นที่สนิทใจเป็นที่รักที่ใคร่ ไปไหนก็มีแต่มิตร ไม่มีศัตรู

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทลองคิดดูสิว่า เราจะมีความสุขหรือจะมีความสุข เป็นอันทราบว่ามีมีความสุข

ตอนนี้อาคูตัวอย่าง นางวิสาขาทำอะไร จึงได้เป็นคนมีความร่ำรวยมาก ยากเหลือเกินที่จะหาคนรวยได้อย่างนางวิสาขา ความสวยก็สวยหาคนเสมอเหมือนไม่ได้อยู่แล้ว ยังจะมารวยเสียอีก ถ้าจะคิดๆ ไปตามภาษาชาวบ้านธรรมดาเรียกว่า แก่ทั้งสวยทั้งรวยจนน่าอิจฉา แต่ความจริงไปพิจารณาเขาแก่มิเป็นประโยชน์ แก่ทำเป็นตัวอย่างมาแล้ว เราสบาย เพราะอะไรก็ตาม ถ้าบุคคลใดเขาทำให้เป็นตัวอย่าง มีประโยชน์ มีคุณไม่มีโทษ มีความสุขเราเป็นคนทำที่หลัง เรามีความสบายมาก ไม่ต้องคิดมาก ไม่ต้องพยายามใคร่ครวญแล้ว พิจารณาแล้ว หาที่ปรึกษาหารือแล้วจึงจะตัดสินใจ เพราะกิจใดถ้ายังไม่เคยทำ ยังไม่เคยได้ มันต้องเป็นอย่างนั้น ถ้าคนเขาทำแล้ว เขาได้แล้ว เขามีความสุขใจ เราก็หวังได้แน่นอน ถ้าเราทำตามเขาบ้าง เราก็จะมีความสุขเช่นเดียวกับเขา เราจะมีผลเช่นเดียวกับเขา

มาดูกันเสียทีว่า นางวิสาขาทำอะไร เรื่องนี้ปรากฏในพระธรรมบททุกทกนิกาย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเทศน์ไว้ว่า ถอยหลังจากชาตินี้ไปประมาณแสนกัป สมัยนั้นมีพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งทรงอุบัติขึ้นในโลก มีพระนามว่า “พระวิปัสสีทศพล” ในสมัยนั้นองค์สมเด็จพระทศพลมีบริวารประจำ คือพระสงฆ์ที่เป็นพระอรหันต์ประมาณสองแสนรูป แล้วยังมีพระอรหันต์ทั้งหลายที่แยกย้ายกันอยู่ต่างหากอีก สำหรับพระอรหันต์ที่ประจำนี้ถ้าจะเปรียบเทียบกับพระมหากษัตริย์ ก็เรียกว่าข้าราชการบริวารในพระราชสำนัก ประจำอยู่กับพระองค์ ส่วนพระสงฆ์ที่แยกย้ายอยู่ตามวัดต่างๆ มีอีกนับประมาณมิได้

ในกาลนั้น นางวิสาขาเกิดเป็นสตรีคนหนึ่ง มีฐานะไม่ใช่เศรษฐีและก็ไม่ใช่ออกุศล เป็นคนอย่างเราๆ ท่านๆ ทั้งหมดคือมีฐานะพอกินพอใช้แบบธรรมดาๆ แต่ว่ามีสตรีนางหนึ่งเป็นเพื่อนของนางวิสาขา เธอเป็นลูกของมหาเศรษฐีใหญ่ มีเงินนับไม่ถ้วน นับล้าน นับโกฏิ นับพันโกฏิ หมื่นโกฏิ แสนโกฏิ นับไม่ได้ ถ้าจะนับเป็นเหรียญต้องนับเป็นร้อยๆ พันๆ โกฏิเล่มเกวียน เธอมีเงินมากเหลือเกิน แต่ก็ไม่ถือตัวต่างๆ ที่นางวิสาขาเป็นคนจนแสนจน

ถ้าจะเทียบกับฐานะของนาง สตรีผู้นั้นซึ่งเคยเป็นเพื่อนเก่าตั้งแต่เด็กไม่เคยแสดงความรังเกียจ มีความรักใคร่ ถือว่านางวิสาขาเป็นมิตรสนิทชิดเชื้ออยู่ตลอดเวลา แต่ว่าสำหรับเธอนั้น เป็นผู้บำรุงพระพุทธศาสนา คือ เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จมาประทับอยู่ในเมื่อกาลใด จะมีพระสงฆ์ติดตามมากี่แสนกี่ล้านองค์ก็ตาม นางสตรีผู้นั้นซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของนางวิสาขา รับอุปการะตลอดเวลา ทั้งสถานที่อยู่เครื่องใช้ไม่สอยทุกอย่างตามความจำเป็นของสมณวิสัย ตลอดจนอาหารการบริโภคนิยมนิเวศน์ทุกอย่างนางรับอุปการะทั้งหมด เป็นเหตุให้สาวกของพระบรมครู มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานมีความสุข ไม่ลำบากด้วยความเป็นผู้ที่เป็นอย่างนี้ องค์สมเด็จพระบรมครูท่านกล่าวว่า เพราะนางบำเพ็ญกุศลทานมีการถวายสังฆทาน เป็นต้น

ต่อมาองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เทศน์ผลของการถวายสังฆทานว่า การถวายสังฆทานนี้มีผลมากตามลำดับของท่าน ท่านกล่าวว่า

การให้ทานแก่สัตว์เดรัจฉาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานแก่คนไม่มีศีล ๑ ครั้ง

การให้ทานแก่คนที่ไม่มีศีล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานแก่คนที่มีศีลบริสุทธิ์ ๑ ครั้ง

การให้ทานแก่คนที่มีศีลบริสุทธิ์ ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับให้ทานแก่ผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศดาปัตติมรรค ๑ ครั้ง

(คำว่า “ผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศดาปัตติมรรค” ก็คือ การปฏิบัติสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน ด้วยความตั้งใจจริง หวังจะเป็นพระโศดาบัน แต่ยังไม่ได้ ก็เรียกว่าผู้ปฏิบัติเพื่อพระโศดาปัตติมรรค)

การถวายทานแก่ท่านที่ปฏิบัติเพื่อพระโศดาปัตติมรรค ๑๐๐ ครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระโศดาปัตติมรรค ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระโศดาปัตติมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระโศดาปัตติผล ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระโศดาปัตติผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระสภิกาคามิมรรค ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระสภิกาคามิมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระสภิกาคามิผล ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระสภิกาคามิผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระอนาคามิมรรค ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระอนาคามิมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระอนาคามิผล ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระอนาคามิผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระอรหัตมรรค ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระอรหัตมรรค ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระอรหัตผล ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระอรหัตผล ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

ถวายทานแด่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง

ถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับการสร้างวิหารทานไว้ในพระพุทธศาสนา ๑ ครั้ง

นางวิชาสาสมยนั้นชื่อว่าอะไรก็ไม่ทราบ ท่านไม่ได้บอกชื่อ เมื่อได้ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเทศน์ว่าการถวายสังฆทานมีอานิสงส์มาก แม้แต่ถวายทานแด่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเองถึง ๑๐๐ ครั้งก็มีผลไม่เท่ากับการถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง เพราะถวายสังฆทานนี้ ต้องปรารถนาพระพุทธรูปประธานเพราะอะไร เพราะว่าถ้าเราถวายทานแด่พระสงฆ์ เราก็ต้องน้อมจิตถึงพระพุทธรูปด้วย เพราะคำว่า “สังฆทาน” แปลว่า “ทานเพื่อหมู่” ไม่ใช่เพื่อบุคคล เป็นส่วนสาธารณประโยชน์

เมื่อนางได้ฟังอย่างนั้นแล้วจึงได้อารธนาองค์สมเด็จพระประทีปแก้วพร้อมไปด้วยพระสงฆ์ตามสมควร ไปรับสังฆทานที่บ้าน เมื่อองค์สมเด็จพระพิชิตมารทรงรับด้วยอาการ “คฺยณิภาพ” (หมายความว่า “พระพุทธรูป เวลาท่านรับนิมนต์ ท่านไม่ออกปากว่ารับได้ ถ้านิมนต์แล้วท่านไม่ขัด ท่านเฉย ถือว่ารับ”)

เมื่อถึงเวลาแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้ว พร้อมด้วยพระสงฆ์ก็ไปที่บ้านของนาง นางก็ถวายทานแด่พระพุทธเจ้า และพระสงฆ์ตามกำลังฐานะที่พึงถวายได้ (อาจจะมีการเลี้ยงด่าลิงสักถ้วย มีดื่มยาสักหม้อ มีน้ำพริกสักถ้วยหนึ่ง มีผักดิบ มีผักต้มอย่างนี้เป็นต้น ก็เป็นธรรมดา) เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พระสงฆ์ก็ดี เป็นผู้เลี้ยงง่าย ใครเขาเลี้ยงแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น พระองค์ไม่เคยรังเกียจ ไม่ใช่ว่าเป็นพระสรวลเวลาเมื่อยศถาบรรดาศักดิ์ขึ้นมาต้องกินข้าวด้วยตะลุ่มมุก ต้องกินจานแก้ว จานเงิน จานทอง สำหรับสวยๆ พระดีท่านไม่ทำแบบนั้น ถ้าทำแบบนั้นก็พระนรกเท่านั้น พระดีเขาไม่คิด คิดเสียว่าถ้าชาวบ้านเขามีศรัทธาแล้วเป็นใช้ได้

เมื่อนางถวายทานแล้ว จึงเข้าไปกราบองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ทรงพระนามว่า “วิปัสสิทสพล” ตั้งมโนปณิธานกับองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“การถวายสังฆทานครั้งนี้ ขอผลบุญอันนี้ จงส่งให้หม่อมฉันในชาติต่อไป ให้มีโอกาสได้เลี้ยงดูพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เช่นเดียวกับสตรีที่เป็นเพื่อนของหม่อมฉันเถิด พระพุทธเจ้าข้า”

นางกล่าวเจตนาไม่ได้หวังความเป็นเศรษฐี ต้องการอย่างเดียวคือเลี้ยงดูพระสงฆ์ให้มีความสุข เจตนาของนางให้ศรัทธาท่านพุทธบริษัท เมื่อองค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภากย์ทรงสดับแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงตรวจดูด้วยอำนาจพระพุทธานุภาพก็ทราบชัด เมื่อทราบแล้ว องค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภากย์ก็มีพระพุทธฎีกาตรัสว่า

“ภิกษุณี คุณรณ้องหญิง นับตั้งแต่นี้ไปอีกแสนกัป จะมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง มีพระนามว่า “พระสมณโคดม” สมัยนั้น เธอจะเกิดเป็นลูกของชนัญชัชเศรษฐี มีปุนามว่า เมณฑกเศรษฐี เธอมีนามว่านางวิสาขา จะมีทรัพย์สินรวยมากนับไม่ได้และจะเป็นผู้อุปถัมภ์พระพุทธศาสนา มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน”

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน หลังจากชาติที่แล้วนางวิสาขาก็ท่องเที่ยวอยู่บนสวรรค์สิ้นกาลนาน เมื่อองค์สมเด็จพระพิชิตมารทรงอุบัติ นางก็มาเกิดเป็นลูกของชนัญชัชเศรษฐีแล้วก็ได้บรรลุพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ และเกิดความมั่งมีศรีสุขร่ำรวยเงินทองจนนับไม่ได้

หลวงปู่ดูลย์ท่านก็บำเพ็ญทานขึ้น โลภียหรือในระดับศีลธรรมเหมือนอย่างท่านอื่นๆ เช่นกัน ต่างแต่ว่าทำแบบปล่อยวางหมดทำแบบไม่เอา ไม่หวังสวรรค์วิมานอะไรทั้งนั้น ท่านปรารถนาแต่บุญโลกุตระเท่านั้น

หลวงปู่เคยกล่าวไว้น่าคิดว่า

“เรื่องพิธีกรรม หรือบุญกิริยาวัตรต่างๆ ทั้งหมด ก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ยังให้เกิดกุศลได้อยู่ หากแต่ว่าสำหรับนักปฏิบัติแล้วอาจถือได้ว่าเป็นไปเพื่อกุศลเพียงนิดหน่อยเท่านั้นเอง.”